

GÉCZI JÁNOS (1954) Balatonalmádi

GÉCZI JÁNOS

2016.

...lehet.

Rájöttem, tegnap mit rontottam el,
aztán, hogy mit kilenc éve.

Rászóltam a szomszéd kiskamaszra,
aki azóta sem köszön, hogy ideköltöztek,
bár, ha kérdeztem volna a néma kutyájáról,
a heves napfényről, nem kell látnom,
amint vörösödik.

Éjjel arra ébredtem,
hogy téblábolok, megszegyenülten
az akkor már albizottsági elnökjelölt előtt,
aki a jövőről prófétál, benne az enyémről.
Ragyog. Körbeágyazza arcát a haj,
mint Magyarországot a tények,
bár a tekintete félszemű és gonosz.
Aztán tömegesen lepnek el,
rámásznak a testre és lélekre a foltok,
blamák, takarandók, szégyenek és a szégyellnivalók,
amelyek a semmiből növekednek naggyá,
és összerendeződve akként mozognak,
mint a hóhullám augusztusban déltájon
vagy a klimax eseményei,
leperzselve mezőt, kertet, igazságot, kegyes hazugságot,
a fény mögött semmi zugot, árnyékos
enyhhelyet meg nem hagyva.
Hogy ráébredtem, mi volt előbb, majd azelőtt,
nincs megállás többé.
Zúdul nagyapám, dédanyám rám,
szomszédaim, valamennyi rokonom, tanítóm, barátom,
s akik közülük megbántottá váltak,
végül az ellenségeim s megannyi ismeretlen,
mint tükörlapból egy reggelen arcomra a redők,
árkok, karikák és a ráncok.
Mikor voltam aljas? Midőn kishitű? Lódító? Becstelen, gyalázatos?
Körbeül, belül bőrömön, az,
ami bennem elvetemültté vált valaha.
Kívül pedig mindaz, ami lett a változtathatatlan tény.
Cszapott hajtinccsel, taknyával-nyálával maszatoltan, bűzősen,
marokra fogott késsel bámul reám mind, mind.
Mögöttük azok, akik akként látnak,
szürke tekintetűek, amilyen vagyok:
jól táplált, centrálisan kissé túlsúlyos,
nem telt nyaki vénájú, discopathia cervicalistól nyugós,
idősödő, kopasz férfiú,
a szemhéjon keratónikus képletekkel.

És érkeznek, döngő léptekkel a további események.
Hosszabbodnak, mint az orr, a nappalok és a verssorok.
Országomban milliárdos senkik alkotnak elitet,
s húznak a táj fölé olcsó zenitet.
Ha nem kell, nincs, ha kell, van, és fogják a kezem,
és darabokra szelve kiáruznak, vegyének.

A szívbillentyűm nem zár jól, és a résen
oda-vissza jár bennem a vér,
nem kérdem, mivégre,
de egykoron bármi-díjas akartam lenni,
élni rönkházban, hol délen, hol északon,
lundákat néző a reggeli ködben, s ma már örülök,
hogy a hetilap képszerűsítője, nemzedéktárs, fel nem ismer.
Ötven évvel korábban hős voltam, forradalmár,
kilenc éve csakis túlélő,
ki stadionban szurkol, miközben bámulja,
akik áthajtják magukat a játékidőn. Időnként ámulok,
miként szálldos annyi pára, mintha volna és csapkodna sok angyalszárnya
a víznek, a tenger fölött. Pénzt adok
a bevásárlókosár-sorok végén kéregetőnek,
ki nem koldus, de az ABC-hez nincstelen. Mackóruháját átította
a várások sötét nedve, és az izzadság sója is meglátszik rajta,
miként az ondója is rászáradt,
de a gyermeke, rajta a szeméttelap mocska, iskolába jár,
ahol kap, hogy étkezzen rendesen, tízórait.
Tucatnyi éve tán, vagy kevesebb, húzom a lábam,
és csoszogok, hogy apadni nincs erőm, se kedvem,
miként a vérbélű dinnye, csupáncsak belül lázadok,
megértem, ha a piros a színét veszti, s végezetül zöldre vált.

Kilenc éve meg kellett volna ütnöm. Avagy rúgnom,
vagy talán leköpnöm az urat. De nem tettem, csak eloldalogtam,
hogy hatalmas hevében belém taposott, magamat így mentsem.
Nem járok oda, ahol ő ott lehet.

